

PAUWTJE PLUIM

en het
oude tramhuis

Een wit huis met een geheim.

In een rustig zijstraatje van Wieringerwaard staat een wit gebouw dat een beetje lijkt te dromen. Pauwtje Pluim bleef staan en keek ernaar.

"Jij bent geen gewoon huis," zei hij zacht. Onder de bank bij de muur lag een oude kat te soezen. Zijn vacht was grijs en zijn ogen waren wijs.

"Miauw," zei hij. "Ik ben Ome Mies. Ik pas hier al héél lang op."

Het station wordt wakker
Ome Mies rekte zich uit. "Dit gebouw werd
geopend op 1 maart 1912," vertelde hij.

"Toen kwamen hier trams aan. Mét
mensen, koffers en verhalen."

Pauwtje sloot zijn ogen... en hoorde ineens
een belletje klingelen.

Daar kwam een tram aan! Mensen
zwaaiden. Kinderen lachten.

De halte heette: Wieringerwaard.

Een lijn vol dorpen

"De tram reed van Van Ewijcksvaart naar Schagen," miauwde Ome Mies.

"Hij stopte bij de Oostpolder, Kerkweg, Drie Molens en nog veel meer plekken."

"Zo werden dorpen vrienden," zei Pauwtje.
"En handel makkelijker."

Ome Mies knikte. "Melkbussen, graan en groenten gingen mee. Ik kreeg soms zelfs een stukje vis."

De laatste rit

"Maar in 1935 stopte de tram," zuchtte Ome Mies. "Auto's en vrachtwagens namen het over."

Het werd stiller bij het station. Geen bel meer. Geen stoom.

Pauwtje legde zijn vleugel op Mies. "Maar vergeten ben je niet," zei hij beslist.

Sporen die blijven

"Kijk," zei Ome Mies trots. "De landhoofden in Lutjewinkel, het wachthuisje in Barsingerhorn... en dit station. Het zijn nu monumenten."

Pauwtje glimlachte. "Jullie bewaren de herinneringen van het dorp."

Ome Mies spinde tevreden. "En zolang iemand luistert, blijft het verhaal rijden."

Dit boekje is een uitgave van
Pauwenstad.nl